

ΑΤΟΜΩΝ ΔΙΑΣΠΑΣΕΙΣ
 υπό Κ.Μ.Μαρκάτου, καθ.ΤΕΙ,
 ιδρυτού τής Λεξαριθμικής θεωρίας
 (kmmarkatos@gmail.com - hellenes-markatos.gr)

Διά τής Λεξαριθμικής θεωρίας:

- (α) **Ἡ διάσπασις τοῦ ὑλικοῦ ἀτόμου (ἀνόργανος ὕλη - ἄτομον) προεβλέπεται!**
- (β) **Ἡ διάσπασις τοῦ γενετικοῦ ἀτόμου (ὀργανική ὕλη - ἄτομον, DNA) προβλέπεται!**
- (γ) **Ἡ διάσπασις τοῦ ἠχητικοῦ ἀτόμου (ἀναρθρος φθόγγος) προβλέπεται!**
- (δ) **Ἡ διάσπασις τοῦ φωνητικοῦ ἀτόμου (ἐναρθρος φθόγγος) μὴ ἐρμηνευόμενον!**
- (ε) **Ἡ διάσπασις τοῦ κοινωνικοῦ ἀτόμου (ἄνθρωπος) προβλέπεται!**
- (f) **Ἡ διάσπασις τοῦ χρονικοῦ ἀτόμου (χρόνος - ;;;) μὴ ἐρμηνευόμενον!**

Περίληψις τής (α) περιπτώσεως:

Εἰς τήν προηγουμένην ἐνημέρωσιν παρουσιάσθη «ἡ διάσπασις τοῦ ἀτόμου τής ὕλης»¹, ὡς ἐφαρμογή τοῦ Ἀθροιστικοῦ Νόμου τής θεωρίας, ὁ ὁποῖος συνδέει τήν στερητικὴν μορφήν τοῦ ὄντος **ΑΛ** (τό Α=1 εἶναι ἐνέργεια στερητικόν, καί **Λ** τό ὄν) μετὰ τής ἀθροιστικῆς μορφῆς του **ΑΛ** (τό Α=1 εἶναι δυνάμει ἀθροιστικόν):

$$ΑΛ = Α+Λ \Rightarrow \Sigma(A+Λ) \cong Λ$$

$$ΑΤΟΜΟΝ \Rightarrow Α+ΤΟΜΟΝ \Rightarrow \Sigma(A+ΤΟΜΟΝ) \cong ΤΟΜΟΝ$$

(ὅπου Λ τό ὄν ΤΟΜΟΝ, καί Α+Λ ἡ στερητικὴ του μορφή ΑΤΟΜΟΝ)

Ἀθροιστικὸς Νόμος: Μέγα ἀθροισμα τῶν στερητικῶν μορφῶν τοῦ ὄντος καί ὑπὸ συνθήκας ἰσοδυναμεῖ ἐν τῷ ὀρίῳ μὲ τό ἴδιον τό ὄν.

Ἐρμηνεία: Τό ἐν ἄτομον δέν τέμνεται, δέν διαιρεῖται ἀπὸ μόνον του (ὑπὸ τής Φύσεως), τὰ πολλὰ ὁμως καί ὑπὸ συνθήκας (τό ἀθροιστικόν σύμβολον «Σ») καί ὅτε τό πλῆθος των φθάσῃ τόν κρίσιμον ἀριθμόν (τόν καθωριζόμενον ὑπὸ τής Φύσεως), καί τέμνονται (διαιροῦνται, διασπῶνται) καί τέμνουσιν, παράγοντα τήν ἀντίστοιχον καί κατ' εἶδος ἐνέργειαν.

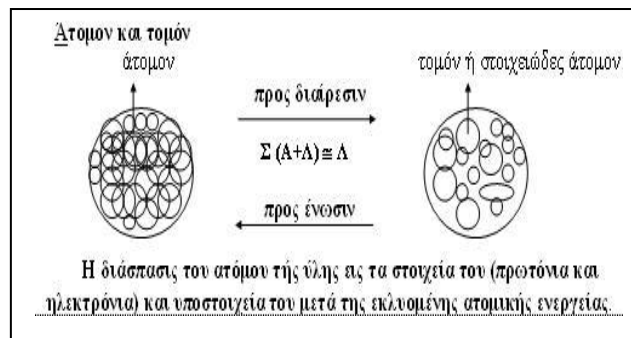
Ἡ ἐπιβεβαίωσις τοῦ Ἀθροιστικοῦ Νόμου ἦλθεν μὲ τήν ἀνακάλυψιν τής Γνωμονικῆς Ἀκολουθίας²:

[... (203), ΓΕΝΟΣ (328), ΑΤΟΜΟΝ (531), ... (859), ...]: ΑΤΟΜΟΝ / ΓΕΝΟΣ = 531 / 328 ≈ Φ¹.

Αἱ δύο ἐννοιαι, ΑΤΟΜΟΝ καί ΓΕΝΟΣ ἱκανοποιοῦν τήν «Σχέσιν Χρυσῆς Τομῆς Φ», καί ὡς ἐκ τούτου ἔχουν λόγον μίαν δυνάμιν τοῦ μέσου καί ἄκρου λόγου Φ (εἶναι διαλεκτικά, εἶναι ὁμοιαί μορφαί, ἀνήκουν ἐν τῇ αὐτῇ γνωμονικῇ ἀκολουθίᾳ)⁽²⁾ :

Ἀφοῦ λοιπόν τό «γένος» εἶναι διαιρετόν, τό ἴδιον συνεπάγεται καί διὰ κάθε ὁμοίαν μορφήν του ἐν τῇ γνωμονικῇ ἀκολουθίᾳ, δηλαδὴ διὰ τό «ἄτομον».

Τοιοῦτοτρόπως, τό ἄτομον εἶναι δυνάμει διαιρετόν, ἀποτελεῖται ἐξ εἰδῶν, ἐκ τῶν ὁποίων συνεστήθη (ὑποατομικαί ὀντότητες) καί τὰ ὅποια ἀποδίδει κατὰ τήν διάσπασίν του, τήν διαίρεσίν του ὑπὸ τοῦ ἀνθρώπου: *εἶναι τὰ πρωτόνια, τὰ νετρόνια καί τὰ ἠλεκτρόνια, κ.α., ποῦ ἀνεκαλύφθησαν τόν 20ον αἰῶνα, κατὰ τήν διάσπασίν του (ἀτομικὴ ἐνέργεια).*

Τό γενικόν διάγραμμα διὰ τὰς διασπάσεις ὄλων τῶν ἀτόμων.

Ἐχρησιμοποιήθη τό πρῶτον διὰ τήν παράστασιν τής διασπάσεως τοῦ ἀτόμου τής ἀνοργάνου ὕλης.

(β, ε) **Ἡ διάσπασις τοῦ γενετικοῦ ἀτόμου (ὀργανική ὕλη - ἄτομον, DNA), καθὼς καί τοῦ συλλογικοῦ (κοινωνικοῦ) ἀτόμου (;) προβλέπεται!**

Ὁ κρίσιμος ἀριθμὸς διασπάσεως κάθε εἴδους ἀτόμου

Εἶναι δεδομένον ὅτι ἡ ἀτομικὴ βόμβα εἶναι ἀρρήκτως συνδεδεμένη μὲ τήν **κρίσιμον μάζαν** ἀτόμων ουρανίου, ἄνευ ἐπιτεύξεως τής ὁποίας ἡ διάσπασις τοῦ ἀτόμου (ὀρθώτερον «διάσπασις τῶν ἀτόμων») δέν εἶναι δυνατὴ. Ἀλλὰ ὅταν λέγομεν «μάζαν» ἐννοοῦμεν «μάζαν ἀτόμων»,

δηλαδή ένα πλήθος ατόμων, έναν αριθμόν ατόμων, που ονομάζεται **κρίσιμος αριθμός**. Εισ αυτόν τον αριθμόν αναφέρεται ο Άθροιστικός Νόμος της Λεξαριθμικής θεωρίας.

Άφου τώρα, τό (τό δισοξυριβονουκλεϊκόν όξύ) έν τή Λεξαριθμική θεωρία θεωρείται άτομον⁴, ό Άθροιστικός Νόμος τής θεωρίας εφαρμόζεται (Άς σημειωθή ότι καί αί τρείς λέξεις του άκρωνύμου DNA: **D** (Δίς, καί όχι δεξ ή δεο), **N** (Π, νουκλεϊκόν, πυρηνικόν), **A** (A, acid, άξύ, όξύ) εΐναι έλληνικου γένους, άμέσως ή έμμέσως⁴:

Έρμηνεία: Τό άτομον του DNA στερείται τής έννοίας τής τομής (A στερητικόν - δέν τέμνεται, δέν διαιρείται, δέν διασπάται), αλλά όταν εις ένα δοκιμαστικόν σωλήνα τό γονιδίωμα του ίδιου είδους συνεχώς άθροίζεται, συνεχώς αύξάνεται, *καταλλήλως καί υπό συνθήκας* (A άθροιστικόν), καί φθάση εις τόν κρίσιμον αριθμόν ατόμων DNA, (συνεχής αύξησις π.χ. του άνθρωπίνου γονιδιώματος), τότε αρχίζει καί διασπάται εις τά ύποατομικά, ύπογενετικά συστατικά στοιχεία του, εκ των όποιων συνεστήθη.

Ή διάσπασις του ατόμου του DNA) εις τά ύπογενετικά στοιχεία του

Κατά τήν διάσπασιν:

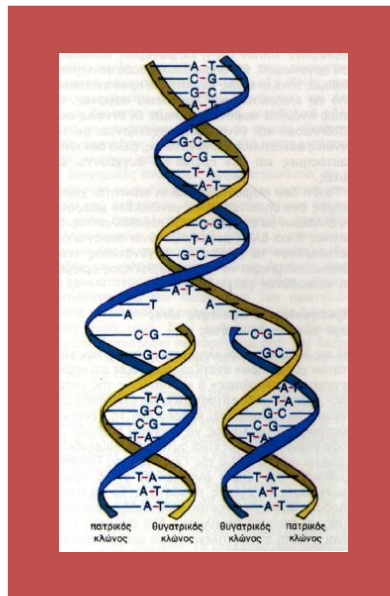
1. Άποσυντίθεται ή διπλή έλιξ του DNA καί παράγονται δύο διακεκριμένοι άλυσίδες, μία άρρην καί μία θήλεια (ή άντιθέτως καί αναστρόφως περιελισσομένη).

(2) Λύονται οι ύδρογονικοί δεσμοί μεταξύ των δύο σπονδυλικών στηλών, εκάστη των όποιων φέρει τας τετράδας των συμπληρωματικών πυρηνικών (νουκλεϊκών) βάσεων).

(3) Άποσυναρμολογούνται οι βάσεις, A (Adenine, Άδενίνη), T (Thymine, Θυμίνη), C (Cytosine, Κυτοσίνη), G (Guanine, Γουανίνη) καί μετατρέπονται εις ανεξαρτήτους όντότητας.

(4) Καταργείται ή διάταξις του Μέσου καί Άκρου Λόγου Φ (τής Χρυσής τομής Φ), ό όποιος εξησφάλιζε καί ενεργοποιεί τήν συμπληρωματικότητα των βάσεων, τής A μέ τήν T, καί άντιστρόφως, καθώς καί τήν G μέ την C, καί άντιστρόφως.

(5) Άνεξαρτητοποιούνται όλα τά ύπόλοιπα συστατικά

Διπλασιασμός του DNA κατά τους Γουάτσον-Κρικ

στοιχεία, που περιέχονται εις τό άτομον του DNA καί εις τό κύτταρον, που τό περιέχει.

(6) Τό DNA έπιστρέφει εις τήν αρχέγονον κατάστασιν των άνοργάνων στοιχείων, τά όποια πρό εκατομμυρίων έτών βαθμιαίως μετετράπησαν εις όργανικά καί τά όποια τή βοήθεια του χρυσοϋ αριθμοϋ Φ (του Μέσου καί Άκρου λόγου Φ, τής Χρυσής Τομής Φ) άνήχθησαν εις τήν δημιουργίαν τής αναπαραγομένης βιομονάδος, του αναπαραγομένου ΔιΠυρηνικου Όξέος (του DNA) διά τήν άέναον εξασφάλισιν τής ζωής των άλόγων έμβίων όντων επί του πλανήτου μας - εκτός των έλλόγων (του άνθρώπου).

Συνέπειαι: (1) Εΐναι πιθανόν τά άνόργανα στοιχεία νά μετατραποϋν εις όργανικά ύπογενετικά. καί αυτά μέ τήν σειράν των νά ένωθούν εις νέον γονιδίωμα.

(2) Πιθανώς ό άνθρωπος νά γίνη κάτοχος τής όλικής δομής του γενετικού κώδικος (ποσοτικού καί ποιοτικού) καί ικανός νά ανασυνθέση καί νά δημιουργήση ένα νέον.

Ή διάσπαση του συλλογικου ατόμου του DNA

Ή επέκτασις τής διασπάσεως του προσωπικου DNA εις τό συλλογικόν DNA των άλόγων καί έλλόγων όντων μπορει νά ένταχθή εις τόν χώρον τής έπιστημονικής φαντασίας. Μπορει όμως νά εισαγάγη ένα προβληματισμόν ως προς τά κάτωθι παλαιοντολικά γεγονότα, άνδεικτικώς:

• Διατί από τής έμφανίσεως τής ζωής επί του πλανήτου μας μερικά είδη εξαφανίζονται καί μερικά όχι!

• Διατί ή παλαιοντολογική έπιστήμη δέν έχει εξηγήσει ακόμη τήν εξαφάνισιν των δεινοσαύρων;

Θά διατυπώσω τό αξίωμα:

Ό κρίσιμος αριθμός διά τήν διάσπασιν του συλλογικου ατόμου των άλόγων καί των έλλόγων όντων (ζώα καί άνθρωπος, άντιστοίχως) ύπαγορεύεται υπό τής Φύσεως, προκειμένου νά έμφανισθή τό νέον είδος!

Σημαντικά ανακαλύψεις (προσεχώς):

I. Οι Βιολόγοι και οι γενετιστές απλώς διαπιστώνουν και επαληθεύουν την συμπληρωματικότητα της τετρακύτου (τετράδος) των νουκλεϊκών βάσεων Α, Τ, Γ, Σ, δεν εξηγούν την προέλευσίν των, δεν ανάγονται εις τας άπαρχάς των: Η Λεξαριθμική θεωρία μπορεί να τό κάνει!

II. Η διπλή έλιξ του DNA (του ΔιΠυρρητικού Όξέος ή ΔισΝουκλεϊκού Όξέος) ήτο γνωστή εις τούς παμπυλαίους Έλληνας μεταξύ 12 000 και 20 000 έτών και προς τής καταβυθίσεως τής ανακαταδυομένης Άτλαντίδος (έδημοσιεύθη εις προηγουμένην μελέτην).

Τό πόρισμα αυτό έξάγεται έκ τής Κρυπτείας Σκυτάλης (τής άπλοειδούς) των Σπαρτιατών, τήν όποιαν έδιπλασίασεν (διπλοειδής) ό γράφων [Μαρκάτος:ΤΟ DNA ΟΜΙΛΕΙ ΕΛΛΗΝΙΚΑ! -Γλατωνικοί Διάλογοι,σ.282]:

κρυπτεία σκυτάλη διπλοειδής*: Άποτελεί τό πρόπλασμα τόσο του γενετικού όσο και του λεξαριθμικού, καθώς και του μαθηματικού (στερεάς έλικας) προτύπου. Η σύληψη αυτής τής ιδέας και ή επέκτασή της έκ τής κρυπτείας σκυτάλης (άπλης) των Σπαρτιατών και γενικώς των Αρχαίων Ελλήνων έγινε από τόν συγγραφέα. Δίδει μία λογική έρμηνεία: *πώς και διατί ή άλυσιδα του γενετικού προτύπου άνοιγει σε δύο έλικοειδείς ή εύθειογενείς γραμμές, και κάθε μία διαδοχικώς ένεργεί ως μήτρα (πρόπλασμα) διπλασιασμού της, με τή δημιουργία τής συμπληρωματικής της έλικας;* Η διαδικασία αυτή βασίζεται στην δυνατότητα τής στερεάς έλικας να μετασχηματίζεται σε εύθειες, έκ των όποιων αυτή έξ όρισμού έγεννήθη.

Παραπομπάι:

(1) ή σχετική πρόβλεψις έχει δημοσιευθή εις τό βιβλίον ΚΟΣΜΟΣ, ΓΝΩΣΗ ΚΑΙ ΓΛΩΣΣΑ – Πορίσματα Λεξαριθμικής θεωρίας ή εις τήν δευτέραν έκδοσιν ΔΙΑΛΕΚΤΙΚΗ ΤΩΝ ΙΔΕΩΝ [βλέπε: Μαρκάτος, Λάρισα 1987, σελ. 49 – 58], όπου εις τήν τετραλογίαν «**Άμνός, μονάς μετρήσεως των αμαρτιών / Η έννοια του απόμου / Η διάσπασις του απόμου / Γάμος, ένωσις εις Εν**» έφηρμόσθη ό Άθροιστικός Νόμος τής θεωρίας.

(2) «Γνωμονική Άκολουθία» (έκ του ρήματος γινώσκω: ό ο γνωρίζων, ό ειδήμων) είναι μία ακολουθία τύπου Fibonacci (1, 2, 3, 5, 8, 13, 21, 34, 55, ...), όπου τά μέλη της είναι λέξεις - αριθμοί - έννοιαι, και κάθε μέλος από του τρίτου και πέραν ίσοται με τό άθροισμα των δύο προηγουμένων: **λέξις(1) + λέξις(2) = λέξις(3), λέξις(2) + λέξις(3) = λέξις(4), ..., λέξις(v-2) + λέξις(v-1) = λέξις(v)**, και **λέξις(v) / λέξις(v-1) = Φ** (ή χρυσή τομή ή ό μέσος και άκρος λόγος, ό συντελεστής τής συνεχείας και τής όμοιότητος των όντων (παγκόσμιος σταθερά - Όμοιοι μορφαί): **203+328 = 531, 328+531=859, ...**

Τά μέλη πάσης Γνωμονικής ακολουθίας συγκρίνονται με τά μέλη ενός γενεαλογικού δένδρου: *πρόπαππος, πάππος, πατήρ, υίός, έγγονός, διαέγγονος, ...*, άνήκουν δηλαδή εις τό ίδιον γενεαλογικόν δένδρον έννοιών. Η ακολουθία των μελών του γενεαλογικού δένδρου άντιστοιχίζεται με ακολουθίαν όμοίων τριγώνων, όπου έκαστον τρίγωνον διαφέρει του άλλου κατά τό μέγεθος, τήν θέσιν και τόν προσανατολισμόν (ΑΝΙΣΟΤΗΣ). λόγω όμως τής όμοιότητος (τά όμοια τρίγωνα έχουν ίσας γωνίας), έκαστον έξ αυτών δύναται να ταυτισθή με όποιονδήποτε άλλο, εάν (α) άμφότερα αναχθούν εις τήν ίδιαν κλίμακα διά σμικρύνσεως ή μεγενθύσεως, (β) καταλλήλως μετακινηθούν και (γ) καταλλήλως περιστραφούν (ΙΣΟΤΗΣ).

Εις κάθε Γνωμονικήν Άκολουθίαν (ΓΑ) διακρίνομεν τόν *παραγωγόν της* (τόν ελάχιστον έκ των άπειρων πρακτικώς) και τήν *γεννήτορα έννοιάν της*: π.χ., εν τή (ΓΑ) **203, 328, 531, ...**, ό μέν αριθμός 328 είναι ό ελάχιστος παραγωγός της, ό δε αριθμός 203 είναι ή γεννήτωρ έννοια,

(3) Καί αι τρεις λέξεις εις τό άκρώνυμον DNA είναι έλληνικαί λέξεις τό γένος:

3.1. Δεσ, Δεο [έκ τής Έλληνικής εις τήν Γαλλικήν και έν συνεχεία εις τήν Άγγλικήν Γλώσσαν, Δίς, διπλόν, δύο φορές (Έλληνικά) εις De(s) (Γαλλικά)], εις de(s), deo, δεσ, δεο (Άγγλικά).

3.2 nuclear, νουκλεϊκόν: έκ τής Έλληνικής (πυρήν) και έν συνεχεία έκ τής Λατινικής (nucleus):

πυρήν (π→c, υ→u, ρ→l, η→e) → (άναγραμματισμοί) **nucleus** →nucleic

Τό π έν τώ Ίωνικώ πεζώ λόγω γίνεται κ (έν αναφορικής και έρωματικαίς λέξεις), ως κώς, όκως, κοίος όκοίος, κόσος όκόσος άντί πώς, όπως, ποίος όποίος, πόσος όπόσος.

Τό υ, Υ, υ: ή αρχική αυτού προφορά φαίνεται ότι ήτο άκριβώς όμοια του ου - αι λέξεις τύχη, άσυλία, σύνδικοι, φέρονται έν Βοιωτικαίς έπιγραφαίς, τούχη, άσουλία, σούνδικη.

Τό ρ άντιστοιχεί προς τό l, ως είρος, Λατ. vellus, villus, Γοτθ. vulla (wool) / ούρον, Αρχ. Ιρλανδ. fuai,.

Τό η, Η πριν παραληφθή έκ του Ίωνικού Άλφαβήτου προς παράστασιν του μακρού ε, ήτο έν χρήσει προς δήλωσιν του δασέος πνεύματος.

Τό ν Δωρικώς άντικαθιστά τό λ.

3.3 Το ο Αιολικώς τίθεται άντί α και τανάπαλιν, ως στροτείς τήν Άγγλικήν Γώσ

ός,όνια, όνω, θροσέως, όίω άντί στρατός, άνία, άνω, θρασίως, άίω / Όλπια (άρχαίος τύπος) άντί Άλπια /

ὄρωδέω ἀντί ἄρωδέω / ὄσκάπτω, ὄστασεν ἀντί ἀνασκάπτω, ἀνέστησεν / Τό ο συχνάκις παρίσταται διά τοῦ α ἐν τῇ Σανσκριτικῇ, ὡς (sa, tat) / πόσις (patis) / πούς ποδός (pad, padas).

Το ξ ἀντί του **κσ, κ**: φαίνεται ἐν τῇ Αἰολικῇ καί Αττικῇ διαλέκτῳ, ὡς δασύς, τύπος το? κ / παράβαλε ξυνός πρὸς το κοινός, ξυν πρὸς cum

[βλέπε Λεξικόν Liddell – Scott - Κωνσταντινίδη, στοιχεῖα, π, υ, ρ, η, ν].

(4) [βλέπε The American College Dictionary, **Random House – New York, word De(s)**]